

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 15/2026-15

Ústavný súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu Libora Duľu (sudca spravodajca) a zo sudcov Ladislava Duditša a Rastislava Kaššáka v konaní podľa čl. 127 Ústavy Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti sťažovateľky **Pol'ovnej spoločnosti Lysá**, Radoľa 108, IČO 50 075 489, zastúpenej advokátom Mgr. Martinom Štoffom, Stoličková 4, Banská Bystrica, proti uzneseniu vyšetrovateľa Okresného riaditeľstva Policajného zboru Žilina ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 25. februára 2025 v spojení s uznesením prokurátora Okresnej prokuratúry Žilina č. k. 3Pv 44/24/5511-36 z 30. apríla 2025 a upovedomeniu Krajskej prokuratúry v Žiline č. k. 3 Kpt 315/24/5500-11 zo 6. októbra 2025 takto

r o z h o d o l :

Ústavnú sťažnosť **o d m i e t a .**

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavná sťažnosť sťažovateľky, skutkový stav veci a argumentácia sťažovateľky

1. Sťažovateľka sa ústavnou sťažnosťou doručenou ústavnému súdu 10. decembra 2025 domáha vyslovenia porušenia základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 25. februára 2025 v spojení s uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 3Pv 44/24/5511-36 z 30. apríla 2025 a upovedomením krajskej prokuratúry č. k. 3 Kpt 315/24/5500-11 zo 6. októbra 2025. V petite podanej ústavnej sťažnosti sťažovateľka ústavnému súdu navrhla vysloviť porušenie označených práv napadnutým uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, napadnutým uznesením prokurátora okresnej prokuratúry, ako aj napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry, všetky tieto akty zrušiť a prikázať krajskej prokuratúre opätovne vo veci konať, ako aj priznať jej primerané finančné zadostučinenie vo výške 2 000 eur od každého z označených porušovateľov a náhradu trov konania.

2. Z obsahu sťažovateľkou podanej ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 9. januára 2024 bolo

podľa § 199 ods. 1 Trestného poriadku začaté trestné stíhanie vo veci pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť vedúci pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina tým, že 19. novembra 2018 zaevidoval zmluvu o užívaní poľovného revíru Poľana Veľký Vreteň v prospech Poľovníckej spoločnosti Vreteň, a to aj (i) napriek prebiehajúcemu námietkovému konaniu pre zaujatosť jeho osoby, (ii) v rozpore s obsahom rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 318/53/2017 zo 14. februára 2018, (iii) ďalšími relevantnými písomnými podkladmi a (iv) v rozpore s platnou právnou úpravou vzťahujúcou sa na predmetnú vec, čím tak mal zadovážiť zástupcom Poľovnej spoločnosti Vreteň neoprávnený prospech spočívajúci vo využívaní práva poľovníctva v predmetnom poľovnom revíri. Vyšetrovateľ okresného riaditeľstva vydal uznesenie ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 9. januára 2024 o začatí trestného stíhania vo veci na podklade predchádzajúceho uznesenia prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 1Pn 938/23/5511-9 z 2. januára 2024, ktorým bolo podľa § 230 ods. 2 písm. e) Trestného poriadku zrušené ako nezákonné predchádzajúce rozhodnutie vyšetrovateľa o odmietnutí trestného oznámenia sťažovateľky. Po vykonaní príslušného dokazovania vyšetrovateľ okresného riaditeľstva svojím uznesením ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 23. januára 2024 podľa § 215 ods. 1 písm. d) Trestného poriadku s poukazom na § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku trestné stíhanie vo veci prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zastavil. Na podklade sťažnosti sťažovateľky ako poškodenej v prípravnom konaní bolo uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-941/1-VYS- ZA-2023 z 23. januára 2024 uznesením prokurátora č. k. 3 Pv 44/24/5511-22 z 12. novembra 2024 zrušené s pokynom na vykonanie ďalšieho dokazovania, keď po jeho vykonaní bolo trestné stíhanie vo veci uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 25. februára 2025 opätovne zastavené, a to podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 4 Trestného poriadku, a sťažovateľkou podaná sťažnosť proti nemu bola uznesením prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 44/24/5511-36 z 30. apríla 2025 zamietnutá ako nedôvodná. Napokon krajská prokuratúra svojím upovedomením č. k. 3 Kpt 315/24/5500-11 zo 6. októbra 2025 nevyhovela návrhu sťažovateľky na preskúmanie zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní na podklade príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. januára 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní.

3. Sťažovateľka v podanej ústavnej sťažnosti v súhrne konštatuje arbitrárnosť všetkých rozhodnutí označených porušovateľov, ktorí „*vec nesprávne právne posúdili, nesprávne tiež aplikovali ustanovenia právnej normy a aj nedostatočne odôvodnili svoje rozhodnutia*“, v dôsledku čoho tak „*spoločne*“ porušili, resp. zasiahli ústavne nekonformným spôsobom do jej základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a „*de facto odobrali a upreli*“ jej „*možnosť efektívne brániť svoje práva a právom chránené záujmy*“ a prístup „*k spravodlivosti, k efektívnej a včasnej náprave protizákonného stavu.*“. Podľa sťažovateľky je podstatou jej ústavnej sťažnosti posúdenie nezákonnosti a ústavnej nekonformnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní, ktoré rozhodli o zastavení vedeného trestného stíhania vo veci (v ktorej vystupovala v pozícii poškodenej) podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 4 Trestného poriadku (i) bez náležitého dokazovania a riadneho zistenia skutkového stavu a (ii) na základe nesprávneho

právneho posúdenia právnej podstaty veci. Sťažovateľka je toho názoru, že splnila všetky zákonné predpoklady na riadny výkon poľovného práva v poľovnom revíri Poľana Veľký Vreteň podľa podmienok zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, pričom v dôsledku nezákonného postupu príslušného zamestnanca pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina nedošlo k riadnemu zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru Poľana Veľký Vreteň v jej prospech, ale v prospech Poľovníckej spoločnosti Vreteň, čím tak zároveň príslušný zamestnanec pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina mal spáchať trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona a v dôsledku čoho tak nemalo byť trestné stíhanie zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 4 Trestného poriadku, ale mala byť proti tomuto zamestnancovi Okresného úradu Žilina vyvozená trestnoprávna zodpovednosť.

4. Sťažovateľka v rámci svojich právnych úvah v prospech vyvedenia trestnoprávnej zodpovednosti príslušného zamestnanca Okresného úradu Žilina pre trestný čin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona vychádzala z orgánmi činnými v trestnom konaní zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyplýva, že (i) príslušný zamestnanec Okresného úradu Žilina vydal rozhodnutie o využívaní poľovného revíru Poľana Veľký Vreteň v prospech Poľovníckej spoločnosti Vreteň počas prebiehajúceho námietkového konania vedeného proti jeho osobe, (ii) pred vydaním rozhodnutia v prospech Poľovníckej spoločnosti Vreteň nedodrжал pokyny vyplývajúce z rozsudku Krajského súdu v Žiline sp. zn. 318/53/2017 zo 14. februára 2018, (iii) riadne nezistil skutkový stav veci potrebný „*pre správne konanie a rozhodnutie*“, (iv) vydané rozhodnutie je „*nedostatočné odôvodnenie v závislosti na platnú právnu úpravu*“, (v) nielen riadne nevedol príslušný spisový materiál vzťahujúci sa na predmetnú vec, ale mal účelovo vymeniť listinné podklady v správnom spise a antedatovať úradný záznam „*ohľadom splnenia a preskúmania zákonných podmienok na evidenciu zmluvy o užívaní poľovného revíru*“. Podľa sťažovateľky už z takto zisteného skutkového stavu vyplýva, že sa zamestnanec alebo vedúci zamestnanec pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina dopustil trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona. Oproti uvedeným skutkovým zisteniam mal prokurátor okresnej prokuratúry sťažovateľke vyčítať nepredloženie dostatočných dôkazov potvrdzujúcich dôvodnosť trestného stíhania, pričom sám v rámci svojej dozornej činnosti ignoroval žiadosť o vypočutie osôb disponujúcich dôkazmi potvrdzujúcimi oznámenú trestnú činnosť. Navyše všetci označení porušovatelia „*nijakým spôsobom nezistili a neobjasnili skutočnosť popísanú v uznesení o začatí trestného stíhania a síce, že kto, kde, kedy a akým spôsobom vytvoril antedatovaný úradný záznam zo dňa 18.11.2018, ktorý bol predmetom trestného konania, pričom ani samotný orgán Okresný úrad Žilina, pod ktorý spadá rozhodujúca osoba údajne zodpovedná za uvedený úradný záznam, túto skutočnosť nevie objasniť.*“.

5. Predostretý právny názor sťažovateľka podporuje aj ďalšími právnymi úvahami, podľa ktorých je (i) opatrenie, ktorým dochádza k zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru, individuálnym správnym aktom s konštitutívnymi právnymi účinkami, (ii) v dôsledku čoho tak v predmetnej veci „*určite neabsentovalo rozhodovanie obsahujúce prvok moci, ktorého plnenie rozhodnutia je následne vynútitel'né štátnou mocou*“ (tak ako to vyplýva z napadnutých uznesení vyšetrovateľa okresného riaditeľstva a prokurátora okresnej prokuratúry), keďže (iii) opatrenie, ktorým dochádza

k zaevidovaniu zmluvy o užívaní poľovného revíru, má konštitutívne účinky, ktoré majú za následok vznik práva poľovníctva. Teda výsledkom procesu evidencie zmluvy o užívaní poľovného revíru poľovníckou organizáciou je „*písomné oznámenie o vykonaní evidencie, opatrené odtlačkom úradnej pečiatky a podpisom osoby konajúcej v mene správneho orgánu*“ a z právnej povahy takéhoto oznámenia ide o „*tzv. individuálny správny akt, ktorý síce nemá povahu správneho rozhodnutia, no zákon s ním spája relevantné právne účinky, a teda reálne sa dotýka práv a právom chránených záujmov fyzických alebo právnických osôb*“, tak ako to vyplýva aj z rozhodovacej praxe ústavného súdu a Najvyššieho súdu Slovenskej republiky.

II.

Predbežné prerokovanie ústavnej sťažnosti

6. Podstatou ústavnej sťažnosti je tvrdenie sťažovateľky o porušení základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru napadnutým uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva a prokurátora okresnej prokuratúry a napokon napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry z dôvodu ich arbitrárneho posúdenia skutkových a právnych okolností trestnej veci zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona spočívajúcej vo vydaní nezákonného rozhodnutia Okresného úradu Žilina o užívaní poľovného revíru Poľana Veľký Vreťeň Poľovníckej spoločnosti Vreťeň na úkor sťažovateľky, a to napriek splneniu všetkých zákonných podmienok vyplývajúcich zo zákona č. 274/2009 Z. z. o poľovníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

II.1. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutými uzneseniami vyšetrovateľa okresného riaditeľstva a prokurátora okresnej prokuratúry:

7. Podľa § 132 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) je ústavná sťažnosť neprípustná, ak o ochrane základných práv a slobôd sťažovateľa vo veci, ktorej sa ústavná sťažnosť týka, je príslušný rozhodovať iný súd alebo ak sťažovateľ nevyčerpal právne prostriedky, ktoré mu priznáva zákon na ochranu jeho základných práv a slobôd.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Ústavný súd poukazuje na to, že jeho právomoc rozhodovať o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je založená na princípe subsidiarity. Zmysel a účel princípu subsidiarity, ktorý je vyvoditeľný z čl. 127 ods. 1 ústavy, spočíva v tom, že ochrana ústavnosti nie je a podľa svojej povahy ani nemôže byť výlučne úlohou ústavného súdu, ale je úlohou všetkých orgánov verejnej moci v rámci im zverených kompetencií. Koncepcia konania o ústavnej sťažnosti je založená na tom, že predstavuje subsidiárny procesný prostriedok na ochranu ústavou zaručených základných práv a slobôd. Ústavný súd nie je súčasťou sústavy všeobecných súdov či iných orgánov verejnej

moci, a preto nemôže nahrádzať ich činnosť. Jeho úlohou je v súlade s čl. 124 a nasl. ústavy ochrana ústavnosti, a nie tzv. bežnej zákonnosti, resp. protiprávnosti. Z tohto pohľadu je nevyhnutnou podmienkou konania, ktorá musí byť pred podaním ústavnej sťažnosti splnená, vyčerpanie všetkých procesných prostriedkov, ktoré zákon sťažovateľovi na ochranu jeho práv poskytuje.

10. Ústavná sťažnosť nemá byť podávaná z dôvodu „procesnej opatrnosti či nedotknuteľnosti“ fyzickej osoby alebo právnickej osoby, ale až vtedy, ak sa sťažovateľ nemôže reálne domôcť ochrany svojich práv u ostatných orgánov verejnej moci. Postavenie ústavného súdu tak možno obrazne prirovnať k „záchrannej brzde“, ktorú je možné použiť až vtedy, ak zlyhajú všetky obvyklé a predvídané prostriedky na zabránenie vzniku hroziacej ujmy, teda zabránenie porušenia ústavných práv. Konanie o ústavnej sťažnosti však nie je a ani nemôže byť pomyselnou „skratkou“, ktorou by bolo možné obchádzať konanie už vedené, resp. ktoré môže byť vedené na návrh sťažovateľa pred inými orgánmi verejnej moci.

11. Subsidiarita ústavnej sťažnosti má pritom dimenziu formálnu i materiálnu. Formálna dimenzia znamená, že sťažovateľ pred podaním ústavnej sťažnosti musí „formálne“ podať všetky prostriedky na ochranu práv, ktorými disponuje, a materiálnou subsidiaritou je myslené to, že tieto prostriedky odôvodní spôsobom, ktorý všeobecnému súdu umožní ústavnoprávny prieskum. Pokiaľ právny predpis ustanoví, že v určitej procesnej situácii je príslušný na rozhodovanie o právach a slobodách jednotlivca konkrétny orgán verejnej moci, bolo by zásahom do jeho právomoci a porušením princípu delby moci (čl. 2 ods. 2 ústavy), pokiaľ by iný orgán o týchto právach rozhodoval bez toho, aby bola daná možnosť príslušnému orgánu na realizáciu jeho právomoci. Obidve tieto hľadiská preto treba reflektovať pri interpretácii a aplikácii jednotlivých inštitútov zákona o ústavnom súde, v danom prípade pre posúdenie prípustnosti ústavnej sťažnosti a príslušnosti ústavného súdu na jej prijatie na ďalšie konanie.

12. Sťažovateľkou podané trestné oznámenie bolo vybavené v konečnom postupe uznesením vyšetrovateľa okresného riaditeľstva ČVS: ORP-941/1-VYS-ZA-2023 z 25. februára 2025, ktorým bolo trestné stíhanie vo veci pre prečin zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona zastavené podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku s poukazom na § 215 ods. 4 Trestného poriadku, proti ktorému sťažovateľka podala sťažnosť, o ktorej rozhodol prokurátor okresnej prokuratúry svojím uznesením č. k. 3 Pv 44/24/5511-36 z 30. apríla 2025 tak, že ju ako nedôvodnú zamietol. Sťažovateľka následne napadla uznesenie prokurátora okresnej prokuratúry č. k. 3 Pv 44/24/5511-36 z 30. apríla 2025 postupom podľa príkazu generálneho prokurátora Slovenskej republiky č. 11/2019 z 28. januára 2019 o postupe prokurátorov pri vybavovaní žiadostí o preskúmanie zákonnosti v predsúdnom trestnom konaní, ktorého výsledkom bolo upovedomenie krajskej prokuratúry č. k. 3 Kpt 315/24/5500-11 zo 6. októbra 2025. Z uvedeného je zrejmé, že právomoci ústavného súdu preskúmať napadnuté uznesenie vyšetrovateľa okresného riaditeľstva predchádzala právomoc prokurátora okresnej prokuratúry a v dôsledku využitia prostriedku nápravy v osobitnom režime právomoci preskúmať postup prokurátora okresnej prokuratúry predchádzala právomoci ústavného súdu právomoc krajskej prokuratúry, v dôsledku čoho tak ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť v tejto jej časti z dôvodu nedostatku právomoci na jej preskúmanie podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde.

II.2. K porušeniu základného práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry:

13. Pokiaľ ide o napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry, na inštitút upovedomenia nemožno klásť rovnaké požiadavky, aké sú v zmysle konštantnej judikatúry ústavného súdu, resp. judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva kladené na odôvodnenia právoplatných súdnych rozhodnutí (IV. ÚS 534/2012, III. ÚS 384/2015, I. ÚS 434/2022, IV. ÚS 524/2023).

14. Možno už len v akademickej rovine pripomenúť, že napadnuté upovedomenie krajskej prokuratúry bolo vydané v osobitnom revíznom režime podľa príkazu generálneho prokurátora č. 11/2019 z 28. novembra 2019 účinného od 1. januára 2020, ktorý je vyjadrením osobitného oprávnenia generálneho prokurátora podľa § 10 ods. 2 zákona č. 153/2001 Z. z. o prokuratúre v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o prokuratúre“) vydávať príkazy, pokyny a iné služobné predpisy, ktoré sú záväzné pre všetkých prokurátorov, právnych čakatel'ov prokuratúry, asistentov prokurátorov a ostatných zamestnancov prokuratúry. Také oprávnenie má osobitnú povahu vo vzťahu k ostatným inštitútom zákona o prokuratúre, a keďže je príkaz pre prokurátorov záväzný, postup podľa neho (čl. 6 ods. 4 príkazu spolu s nadväzujúcimi ustanoveniami zákona o prokuratúre) je právnym prostriedkom na ochranu základných práv a slobôd podľa § 132 ods. 1 zákona o ústavnom súde (IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 420/2020, IV. ÚS 311/2021 a predovšetkým v štádiu predprípravného konania IV. ÚS 29/2025).

15. Ústavný súd v prvom rade v konfrontácii so sťažovateľkou navrhovanou koncepciou, ktorou sa snaží docieľiť aj prostredníctvom ústavného súdu revíziu skutkových okolností preskúmvanej trestnej veci, konštatuje, že mu ako ochrancovi ústavnosti neprináleží vyjadrovať sa ku skutkovej podstate skutočností, na ktorých podklade bol orgánmi činnými v trestnom konaní produkovaný určitý meritorný, či už skutkový, alebo právny, výsledok týkajúci sa trestnoprávnej zodpovednosti určitej osoby, ani hodnotiť a „vážiť“ jednotlivé argumenty s cieľom skúmať ich primeranosť/dôvodnosť, resp. to, či sú/nie sú postačujúce na záver o jej danosti. Úlohou ústavného súdu ako nezávislého orgánu ochrany ústavnosti je skúmať iba ústavné markanty postupu orgánov verejnej moci a z nich plynúce závery vyjadrené v jednotlivých individuálnych právnych aktoch, a to z pohľadu, či neprekračujú rámec ich ústavnej udržateľnosti v konfrontácii so skutkovými a s právnymi okolnosťami dotknutej veci. Ústavný súd teda nie je možné vnímať ako tzv. skutkový súd, ktorý by vykonával dokazovanie na zistenie skutkového stavu veci, a taktiež nie je v poradí ďalším súdom, resp. orgánom verejnej moci rozhodujúcim o v kompetenčnom reťazci nasledujúcom/ďalšom opravnom prostriedku sťažovateľa.

16. V naznačených súvislostiach ústavný súd už judikoval, že «Ústavný súd nerozhoduje v predmetnej veci patriacej do právomoci všeobecných súdov, teda nerieši „kauzu“, ale posudzuje „len“ ústavnú udržateľnosť napadnutého rozhodnutia. Ak by aj sám dospel (pri riešení na úrovni zákona alebo skutkového stavu) k odlišným záverom, nie je to dôvod na zrušenie ústavnou sťažnosťou napadnutého rozhodnutia, ak subjekt rozhodovania odôvodnil svoje závery dostatočnými a bez zjavného excesu produkovanými úvahami na svojej, teda zákonnej alebo podzákonnej úrovni.» (uznesenie ústavného súdu sp. zn. IV. ÚS 399/2022 zo 6. septembra 2022 publikované v Zbierke nálezov a uznesení Ústavného súdu Slovenskej republiky pod č. 83/2022).

17. Vo vzťahu k ústavnou sťažnosťou napadnutému upovedomeniu ústavný súd generálne po jeho preskúmaní konštatuje, že toto nevykazuje známky arbitrárnosti, obsahuje dostatočné odôvodnenie a nevyplýva z neho ani taká aplikácia príslušných ustanovení Trestného zákona a Trestného poriadku, ktorá by bola popretím ich podstaty a zmyslu. Záver, ku ktorému dospela krajská prokuratúra v napadnutom upovedomení (o zákonnosti postupu orgánov činných v trestnom konaní), je ústavne akceptovateľný. Nie je možné stotožniť sa s argumentom sťažovateľky o stručnosti a všeobecnosti záverov krajskej prokuratúry, keďže tá pri hodnotení právnej argumentácie podriadených orgánov činných v trestnom konaní vychádzala z obsahu tak napadnutého uznesenia vyšetrovateľa okresného riaditeľstva, ako aj napadnutého uznesenia okresnej prokuratúry, ktoré aprobovala a na doplnenie správnosti poskytla ďalšiu právnu argumentáciu obsahovo nadväzujúcu na už zistený skutkový a právny stav veci, pričom taký postup štandardne aprobuje aj ústavný súd, zdôrazňujúc, že odôvodnenia rozhodnutí prvostupňového súdu a druhostupňového súdu nemožno posudzovať izolovane (II. ÚS 78/05, III. ÚS 264/08, IV. ÚS 372/08, III. ÚS 808/2016, III. ÚS 227/2020, III. ÚS 341/2021, III. ÚS 489/2021). Taká optika má svoju aplikovateľnosť aj v rámci posudzovania postupov orgánov činných v trestnom konaní v inštančnej hierarchii ich rozhodnutí majúcich meritórnú povahu (IV. ÚS 61/2025), resp. sprostredkovane na posudzovaný prípad prieskumu krajskou prokuratúrou s možnosťou zákonnými prostriedkami zvrátiť priebeh trestného konania v jeho príslušnom štádiu.

18. V prvom rade musí ústavný súd poukázať na úvahu prokurátora okresnej prokuratúry v napadnutom uznesení, podľa ktorej aj po doplnení dokazovania znaleckým skúmaním a výsluchom príslušného zamestnanca pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina, ktorý vec administratívne spracovával, neboli vo veci zadovážené také dôkazy, ktoré by opodstatňovali postup podľa § 206 ods. 1 Trestného poriadku, či už proti vedúcemu pozemkového a lesného odboru Okresného úradu Žilina, alebo jemu podriadenému zamestnancovi, ktorý vec administratívne spracoval. Teda podľa názoru prokurátora okresnej prokuratúry bola zo strany vyšetrovateľa okresného riaditeľstva zaevidovaná procesná aktivita smerujúca k zabezpečeniu všetkých dostupných dôkazov na riadne zistenie skutkového stavu veci, aby došlo k dostatočnému prevereniu podozrenia zo stíhanej trestnej činnosti, ktorú sa však nepodarilo preukázať okruhu preverovaných osôb, či už v základnej skutkovej podstate prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona, alebo kvalifikovanej skutkovej podstate zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona, a to ako skutok spáchaný závažnejším spôsobom konania – ľst'ou. Inými slovami, výsledkom vykonaného dokazovania zameraného na určený okruh preverovaných osôb nebol preukázaný ich úmysel porušiť zákon „*tým, že by v rozsahu, ktorý skúmať musia, nepreverovali podmienky pre zaevidovanie zmluvy o užívaní poľovného revíru Poľana - Veľký Vreť*“, v dôsledku čoho tak výsledkovo nebolo preukázané naplnenie znakov, ktoré (v rovine vyššieho stupňa pravdepodobnosti, nielen podozrenia) je predpokladom spáchania trestného činu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 Trestného zákona, a to či už v základnej, alebo kvalifikovanej skutkovej podstate (pričom ani zistené nedostatky pri vedení administratívneho spisového materiálu neboli na jej preukázanie vyhodnotené ako postačujúce). Konanie príslušného zamestnanca Okresného úradu Žilina spočívajúce v zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru Poľana Veľký Vreť počas prebiehajúceho námietkového konania vedeného proti jeho osobe bolo ako podozrenie na porušenie jeho služobných povinností ako zamestnanca štátnej správy odstúpené

Okresnému úradu Žilina na preverenie (teda postačovalo len na iniciovanie disciplinárneho konania, tak ako to vyplýva z napadnutého uznesenia vyšetrovateľa okresného riaditeľstva). Naopak, ako kľúčový dôkaz podporujúci orgánmi činnými v trestnom konaní prijatý záver bol vyhodnotený negatívny výsledok znaleckého skúmania zameraného na falšovanie a antedatovanie úradného záznamu z 18. novembra 2018, bez ktorého nebolo možné jednoznačne potvrdiť, „že predmetný úradný záznam bol vyhotovený až dodatočne [redacted] a s úmyslom zakryť, resp. legalizovať svoje rozhodnutie o zaevidovaní zmluvy o užívaní poľovného revíru Pol'ana - Veľký Vreťň zo dňa 19.11.2018“, keď práve „táto skutočnosť vôbec držala preverovanie skutku v trestnom konaní, nakoľko toto bol dôvod, podozrenie, ktoré zakladalo kvalifikáciu pre podozrenie zo spáchania zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Tr. zákona, ako skutok spáchaný závažnejším spôsobom konania - ľst'ou.“.

19. Posudzovanú otázku nepreukázania naplnenia znakov skutkovej podstaty, a to tak v rovine subjektívnej stránky (priamy úmysel konať v rozpore so zákonnými povinnosťami alebo v spojení s osobitným motívom – ľst'ou), ako aj objektívnej stránky (spočívajúcej v absencii zákonného znaku trestnoprávne relevantného konania, pretože nie každé konanie verejného činiteľa v rozpore so zákonom je trestný činom), vo vzťahu k prečinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a) Trestného zákona alebo dokonca zločinu zneužívania právomoci verejného činiteľa podľa § 326 ods. 1 písm. a), ods. 2 písm. a) Trestného zákona sťažovateľke adresne vysvetlil už vyšetrovateľ okresného riaditeľstva vo svojom (napadnutom) uznesení, aj keď sa prioritne zameriaval na právny moment výkonu právomoci umožňujúci predmetnú trestnoprávnu kvalifikáciu, ale aj na naplnenie znakov subjektívnej stránky trestného činu.

20. Tieto tézy rozvinul pri rozhodovaní o sťažnosti proti uzneseniu o zastavení trestného stíhania prokurátor okresnej prokuratúry, ktorý (obsahovo) pripustil, že v rámci posudzovaného postupu bol produkovaný správny akt a že išlo o sčasti chybný postup, avšak nebol dostatočne preukázaný úmysel dotknutej osoby, čo neumožňuje posúdiť jej konanie ako trestný čin [k čomu treba uviesť, že absencia subjektívnej stránky rovnako podmieňuje zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. b) Trestného poriadku], pričom k zániku zodpovednosti za disciplinárne previnenie došlo uplynutím zákonnej lehoty. Rovnako by inštitút premlčania znemožňoval trestné stíhanie aj v prípade, ak by mohlo ísť o posudzovaný trestný čin v jeho základnej skutkovej podstate, pričom vzhľadom na zistené skutočnosti je vylúčené konanie páchatel'a sprevádzané ľst'ou, čo by (ako už bolo uvedené) podmieňovalo prísnejšiu právnu kvalifikáciu. Z toho potom vyplýva, že zástupne bol „v hre“ dôvod na zastavenie trestného stíhania podľa § 215 ods. 1 písm. d), § 9 ods. 1 písm. a) Trestného poriadku.

21. V súhrne teda ústavný súd konštatuje, že krajská prokuratúra, prehodnocujúc uvedené závery bez potreby svojho pokynového zásahu do trestného konania, neinterpretovala aplikáciu zákona ani spôsob zisťovania skutkového stavu (vrátane dostatočnosti jeho zistenia) orgánmi činnými v trestnom konaní excesívne, a teda ústavne neudržateľne, a to napriek nesúhlasu sťažovateľky. Tá sa polemikou na úrovni zákona a skutkového stavu (štylizujúc ústavný súd do pozície ďalšej nadriadenej zložky prokuratúry) pokúša dosiahnuť opačný výsledok trestného konania, čo však nie je z pozície konania o ústavnej sťažnosti a už prezentovaných záverov možné. Sťažovateľka v ústavnej sťažnosti príliš akcentuje svoju polemiku o výkone verejnej moci spojenej s rozhodovaním o právach a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb (právomoc relevantnú z hľadiska Trestného zákona) a opomína okolnosti potreby danosti aj subjektívnej

stránky úmyselného trestného činu a zánik trestnosti činu premlčaním trestného stíhania (nie je úlohou ústavného súdu dotknutú problematiku bližšie rozoberať ani detailne vyhodnocovať závery konajúcich orgánov, ktoré svoj postup v súhrne ich rozhodnutí a napadnutého upovedomenia nearbitrárne odôvodnili, čo vylučuje možnosť považovať ústavnú sťažnosť za spôsobilú na prijatie veci na ďalšie konanie).

22. Keďže ústavný súd nezistil príčinnú súvislosť medzi napadnutým upovedomením krajskej prokuratúry a sťažovateľkou namietaným porušením práva na inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy, bol daný dôvod odmietnutia sťažnosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

23. Vo vzťahu k sťažovateľkou namietanému porušeniu práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ústavný súd konštatuje, že tento článok nemá vecné opodstatnenie v prípade postupu a rozhodnutí orgánov činných v trestnom konaní, keďže sa tento článok týka iba rozhodnutí súdov rozhodujúcich o právach občianskej povahy alebo o opodstatnenosti trestného obvinenia osoby, ktorá je účastníkom konania pred súdom, a nie v konaní pred iným orgánom verejnej moci (III. ÚS 206/06, III. ÚS 2/09, II. ÚS 494/2014, IV. ÚS 132/2020, IV. ÚS 185/2023). V dôsledku uvedeného ústavný súd odmieta sťažovateľkou podanú ústavnú sťažnosť aj v tejto jej časti z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde (s dôvetkom, že v prípade použiteľnosti označeného ustanovenia ako referenčnej normy by boli vecné závery rovnaké).

24. Keďže ústavná sťažnosť sťažovateľky bola odmietnutá ako celok už pri jej predbežnom prerokovaní, rozhodovanie o jej ďalších návrhoch v uvedenej veci stratilo opodstatnenie.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu ústavného súdu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 13. januára 2026

Libor Duľa
predseda senátu